

FARNÍ ZPRAVODAJ

MORAVANY, ŽELEŠICE

říjen — prosinec 2024

Číslo 34

Uvnitř najdete: *Z farnosti, pro děti, bohoslužby o Vánocích*

Naděje

Mám prázdné ruce, všechno je darem Božím, nemá smysl se znepokojoovat, co přijde zítra. Křesťanská zpráva je jasná. Nemáme se čeho bát. Ježíš je věrný, nikdy nás neopustí. Jako každý rok, i letos přijde do našich nuzných příbytků. Půjdeme mu naproti, stejně jako kdysi pastýři, prostí lidé, i vznešení, králové i zvířata. Do betlémské idyly však také přichází zloděj, který nám radost bere. Je záludný, protože mění jména! Jednou se představí jako Strach, podruhé jako Pochybnost nebo Obava. Když s ním zapředeme rozhovor, hrozí, že nás oloupí. Hrozí, že zapomeneme, co jsme věděli, zapomeneme dokonce, že jsme chtěli vědět! Vlastně se to asi často děje. Nestřežíme bedlivě svoje duchovní bohatství, dary milosti. Když pak zakoušíme svou slabost, máme tendenci ztrácet naději. Rád bych vám připomněl, že i když most spadne, břehy stojí dál. Ježíš přichází, aby znovu člověka zbudoval. Ježíš často staví na ruinách a dělá to rád. Nestaneme se silnými, dokud nepoznáme svou slabost. A k tomu je třeba, abychom ji zakusili, abychom si skutečně prošli obdobím slabosti. Musíme se naučit zúročit svá selhání, svou neschopnost a dokonce i své hříchy. Naše touha po dokonalosti bývá často sebeláskou. Toužíme po Kristu, přejeme si, aby v nás žil, aby prostoupil celý náš život. Prázdné ruce nevadí, naopak, je to dobrý předpoklad k tomu, abychom se ho mohli dotknout.

(o. Vojtěch)

Co se dělo, děje a bude dít (nejen ve farnosti):

OPRAVA VARHAN v Moravanech

Po úspěšné opravě varhan v Želešicích se nechala inspirovat i farnost Moravany. Varhany v moravanském kostele byly postaveny asi před čtyřiceti lety. Firemní štítek s opusovým číslem chybí, nemůžeme tedy s jistotou určit výrobce nástroje. Jedná se o jednoduše manuální nástroj s pedálem, pneumatické tlakové traktury s kuželkovými vzdušnicemi. Hrací stůl je umístěn vpředu před varhanami. Varhany mají dvě symetrické skříně a jsou celé v původním stavu. Nástroj není napaden červotočem, kovové píšťaly jsou původní, dřevěné také.

Popis průběhu opravy:

Píšťalový fond se kompletně rozebral, všechny píšťaly se vyčistily suchou a mokrou cestou. Kovové píšťaly se překontrolovaly a defekty se odstranily (např. stržené ladící štučky), nerovnosti se vyrovnaly na ocelových tyčích. U dřevěných píšťal se přetěsnily některé ladící zátky novou přírodní kůží. Celé varhany se uvnitř vyčistily od prachu. Demontovaly se všechny píšťalnice, zkontrolovala se jejich těsnost. Totéž platilo o vzdušnicích. U nich se překontrolovaly kuželky a plstě. V tónových kancelách jsou membrány z jemné simili blány. Asi 20 kusů bylo napadeno moli a vyměnily se za nové. Ty jsou již vyrobeny z jemné jehněčí kůže o tl. 0,25 mm. PE (polyethylen) trubičky pod vzdušnicemi a v HS se zkontrolovaly, zda-li řádně těsní. Hrací stůl se rozebral a klaviatura spolu s rámem se převezla do dílny, kde se opravily vymezovací vůle ve vodících čepech. Spojkové membrány jsou v pořádku. Po zpětné montáži píšťalnic, laviček a píšťal, se nástroj celkově seřídil, přeintonoval a naladil. Jelikož nástroj byl naladěn velmi vysoko, což muselo při zpěvu činit potíže a to i ostatním hudebním nástrojům při sladění se s varhanami, nástroj jsme proto naladili asi o 6 Herz níž. Víc to některé píšťaly technicky neumožňovaly.

Na opravě pracovali varhanáři Petr a Pavel Stehlíkovi. Otec a syn z Hodonína. Oprava byla dokončena v pátek 29. 11. 2024. Děkujeme!
Předání díla proběhne do Vánoc za účasti diecézního organologa Ondřeje Můčky.

VARHANY V NAŠEM ŽELEŠICKÉM KOSTELE - LISTOPAD 2024

Dílo je hotovo.

V řádném termínu stihli varhanáři Richard a Karel Stehlíkovi odevzdat hotovou zakázku na opravu varhan v našem kostele. V poslední den termínu 31.10.2024 si jejich práci přišel převzít diecézní organolog Ondřej Můčka. Poslechl si nástroj, zkontroloval ladění, sepsal protokol o převzetí díla a popřál dobrého využití. A to je to hlavní, využití pro hudbu jako takovou. Aby to nebyla jen vrzající skříň, co stojí v kostele vzadu na kůru, ale byl to nástroj, který když zazní, tak si lidé rádi sednou a zaposlouchají se. Nástroj hudby, který vydrží zase dalším generacím. A bude dále doprovázet při různých příležitostech jako při mši, svatbě, pohřbech a koncertech nejen před Vánoce.

Hned padla myšlenka prvního koncertu s názvem ZNOVUROZEZNĚNÍ. Mířili jsme vysoko. Varhaník Petr Kolař katedrály sv. Petra a Pavla v Brně pozvání na 28.11.2024 přijal. Už při nácviu si zavzpomínal, že na podobném nástroji firmy Gebrüder Rieger z Krnova začínal. Úplně se rozzářil a pochvaloval si, jak to tenkrát páni mistři v Krnově dobře vynalezli a vyrobili.

Další koncert bude už adventní v obsazení Michaela Zajmi (sólistka Národního divadla v Praze) a Alfred Habermann (varhany) dne 19.12.2024.

Tenhle nástroj funguje už 138 let a bude fungovat a hlavně hrát dál díky šikovným rukám varhanářů, nemalému příspěvku obce Želešice a všem

dárcům, kteří pomohli tenhle projekt podpořit. Ještě musíme nemalou částku poskládat, aby se dílo dotáhlo do konce. Financování se aktualizuje na stránkách www.farnostzelesice.cz.

Díky všem 😊

(Vladimír Fic, varhaník)

Misijní klubko

Nápad obnovit Misijní klubko v naší farnosti nás maminky oslovil při hledání možnosti setkávání pro naše děti (zejména holky 😊). Přály se pravidelně potkávat, tak jako kluci ministranti 😊. V Moravanech již kdysi klubko fungovalo, a to pod vedením Míši Langáškové, Báry Jeřábkové a Verči Šímové (nyní Bartoškové).

Heslem misijního klubka je: „Děti pomáhají dětem.“ Modlitbou, Obětí, Službou a Tvořivostí se děti snaží stavět MOST a aktivně pomáhají svému okolí i chudým dětem celého misijního světa a patří do Papežského misijního díla dětí. Proto jsme s dětmi začaly výrobou na Misijní neděli, ale chceme přispět svými výrobky i do vánočního jarmarku pro Mary's Meals, a rádi bychom se pravidelně setkávaly alespoň 1x za měsíc. Máme v plánu i nějaké výlety nebo konkrétní pomoc např. někomu potřebnému v naší farnosti. Náš misijní tým je zatím malý – 4 holčičky + jejich mámy. Pokud by se našli další zájemci, budou vítáni. I z řad mladší či starší mládeže 😊 nebo i starších, kteří rádi tvoří. Útočiště máme, díky otci Vojtěchovi, na faře.

(Lenka Ryšavá)

Misijní neděle

Jako každoročně i letos proběhla 20. října Misijní neděle, která se opět velmi vydařila. Součástí mše svaté byl obětní průvod dětí, kdy děti v tematických kostýmech a jejich obětní dary zastupovaly jednotlivé kontinenty. Průvod byl (jako vždy) velmi hezky připravený Martou Tučkovou. Následně se po mši před kostelem konal misijní jarmark, kde bylo možné si dát za dobrovolný příspěvek něco dobrého a společně posnídat, co se u nás ve farnosti napeklo a nachystalo (pod skvělou organizací Míši Langáškové), včetně kávy, čaje, svařáku nebo limonád.

Nabídka byla velmi pestrá a pro všechny určitě dostačující. V nabídce byly také výrobky dětí z Misijního klubka (perníčky a růžence), které s maminkami pro tento den nachystaly. Bohatou fotodokumentaci pořídila Jana Železníková (viz foto níže).

Celková vybraná částka na misie v naší farnosti byla 15 265 Kč, za což moc všem děkujeme. Je naprosto úžasné, jak se dokážeme spojit a rozdělit úkoly, kdy každý z nás udělá něco (i malého), a celkově je z toho velká akce, která potěší mnohé, a navíc je na dobrou věc, a i nás to skvěle propojí.

(Lucie Kaňovská)

Olympiáda ministrantů 2024

Dlouhá léta jsem se pohyboval ve vrcholové cyklistice a atletice. Letos poprvé jsem se dobrovolně ocitl ve zcela jiné roli, a to jako organizátor/dobrovolník na olympiádě ministrantů. Své místo jsem měl při soutěžích stolního tenisu u chlapců kategorie 2. stupeň ZŠ. Soutěže probíhaly v průběhu celého dne při účasti přes 200 chlapců. Přiznám se, že jsem vůbec netušil, co mě čeká. Ale celý den jsem končil s krásným pocitem na duši, že jsem měl možnost zúčastnit se nejen dramatického soupeření, ale hlavně prožít den v báječné atmosféře mladých ministrantů. Kluci si navzájem fandili, všechny zápasy proběhly beze sporů, zcela v duchu fair play. A výsledky? Já si myslím, že zvítězili všichni svým bezvadným přístupem a chováním.

(Libor Tuček)

Odpočinek mezi zápasy

Jakožto pravidelná účastnice dívčí olympiády, jsem při možnosti jet na ministrantskou olympiádu byla zvědavostí bez sebe. Nevěděla jsem co od toho čekat a jelikož jako holka ministrantem být nemohu, pomáhat ministrantům mi bylo velkým potěšením. Den byl krásný, na to že jsem tam byla mezi organizátorským týmem nejmladší, poznala jsem super lidi a i kluci měli dobrou náladu, což ten den taky ovlivnilo (mám dva bratry). Jela jsem tam s pocitem zvědavosti a touhou užít si den, odjížděla jsem s nadšením a radostí v srdci.

(Lucie Tučková)

Přespávačka na faře

Nemohla jsem se dočkat až bude pátek 1. listopadu, protože byla v plánu první přespávačka našeho spolča na faře. Sešli jsme se po mši svaté, uvařili si večeři – smažený sýr s bramborem a zeleninou a poté společně povečeřeli. Po večeři byla připravena různá stanoviště, tam jsme se dověděli zajímavosti o svatých, např. sv. Lucii, sv. Markétě, sv. Cecílii a dalších. Pak už jsme byli unaveni a byl čas jít spát. Ráno nás čekala vynikající snídaně. Společně jsme umyli nádobí a šli na mši. Přespávačka byla skvělá, děkujeme starším holkám a Otcí Vojtěchovi za super program.

(Katy Burianová)

Další setkání synodiální skupiny

V neděli 3. 11. 2024 se po mši sv. na faře uskutečnilo další setkání farní synodní skupinky. Tentokrát bylo zacíleno na prodiskutování tématu, které ještě před nějakou dobou bylo v církvi tak trochu tabu: Duchovní doprovázení rozvedených. Toto téma nebylo celocírkevní, ale přidalo je naše brněnské biskupství. Jako obvykle se nás sešlo kolem deseti účastníků, půl na půl muži a ženy. A nebylo to jen nějaké plané povídání, poněvadž mezi námi byli dva a on-line se připojila třetí farnice, kteří mají za sebou osobní zkušenost rozpadu manželství a rozvodu. Všeobecně je známo, že celospolečensky je rozvod manželství jakoby běžnou záležitostí, ale v církvi je přece jenom ještě rozvod brán jako něco, co odporuje učení církve a oporu tento postoj nachází (mimo jiné) v Ježíšově kázání a učení na toto téma, ono „...pro tvrdost vašeho srdce vám Mojžíš dovolil napsat manželce rozlukový list, ale původně tomu tak nebylo... Co Bůh spojil,

člověk nerozlučuj...!“ (Mt 19, Mk 10)

Dá se předpokládat, že kdo vstupuje do manželství, přeje si, aby to bylo na celý život. Ale co když se stane v průběhu manželství něco, co dost podstatně naruší vzájemné soužití? Nevěra, nečekaná změna v chování, nezáměr o rodinu, příklon k alkoholu či jiná závislost...? Musí člověk vydržet všechno? Když se to stane a manželství se začne rozpadat, podle zkušeností všech zúčastněných, kteří byli součástí farního společenství, přijde strach z posuzování a odsuzování. Často opravdu přijde odsouzení ze strany spolufarníků, jindy se dotýčný jakoby odsoudí a vydělí ze společenství sám. Pokud věřící člověk skutečně nenese přímou vinu na rozvodu, je možné usilovat o zneplatnění manželství. Jedná se ovšem o poměrně psychicky i citově a časově náročný a zdoluhavý proces, který není každý ochotný podstupovat. Zažil to přítomný V. A také, jak řekla diskutující K., po mnoha letech manželství a společných dětech, cítila by to jako popření sebe sama a mnoha let života. Jako velmi důležité k překonání náročné situace po rozvodu uvedla K. rozhodnutí a ochotu odpustit sobě i tomu druhému, přiznat si, že situaci nezvládli. Ale život musí pokračovat a pokud jsou ve hře děti, je ideální, když se pro jejich prospěch umí dohodnout na péči o ně. Víme, že pokud civilně rozvedený člověk nežije v dalším intimním vztahu, není nikterak omezen v přístupu ke svátostem. A tady také, dle osobních zkušeností, je velká příležitost pro farní společenství, aby takového člověka podrželo a přijalo zcela bez předsudků. Přítomná L. uvedla, že jí velmi pomohlo společenství matek, s kterými se dál mohla scházet a modlit se za děti...Také uvedla aktivitu biskupství, které jednou za rok pořádá setkání lidí v této těžké situaci, vzájemně se sdílejí, modlí se a cítí se přijati. To, že biskupství vnímá potřebu pastorační a duchovního doprovázení rozvedených věřících, je dobrý signál pro všechny. Výsledek naší diskuse byl tedy v tomto duchu: je jasné, že církve nemůže slevit z požadavku na nerozlučitelnost manželství. Když už ale taková situace nastane, je nutné takového člověka neodsuzovat, ale modlit se za něj a s ním, udržet s ním kontakt a zajímat se o něj, příp. umožnit společné sdílení s lidmi ve stejné či podobné situaci. Bůh odpouští všem, kdo o to prosí a litují svých provinění, proto my nemůžeme jednat jinak.

Další setkání skupiny jsme naplánovali po mši v neděli 19.1., tak jste všichni zváni. Tématem bude tentokrát zamyšlení se nad „strukturou spoluúčasti ve farnosti“, tj. budeme se bavit o možnostech zapojení nás všech do činnosti farnosti, což si ale myslím, se nám velmi daří.

(Lucie Kaňovská a Pavel Kořenek)

Setkání členů společenství Živého růžence v Moravanech

V neděli 27. října 2024 odpoledne pozval otec Vojtěch všechny, kteří jsou ve farnosti zapojeni do modlitby živého růžence, na první společné setkání na faru v Moravanech.

Stalo se tak symbolicky v měsíci říjnu, který je tradičně zasvěcen Růžencové Panně Marii. Možná bude prospěšné, když si o významu a smyslu modlitby růžence něco řekneme.

Co je to růženec

Růženec je především modlitba rozjímavá, niterná. Je to modlitba kristologická, směřuje ke Kristu, který je ve středu růžence, a tedy i ve středu rozjímání. Podkladem růžence je uvažování o událostech z jeho života. Nejde tedy o jednotlivá slova zdrávasů, ale o události z života Ježíšova.

Modlitba růžence v sobě obsahuje stále se opakující volání po Mariině přímlově; zahrnuje v sobě všechnu bídu doléhající na člověka a obsahuje rozjímání a přemítání o jejím životě, který byl naplněný Bohem.

Toto rozjímání je zaměřeno na život Kristův.

(Podle R. Guardiniho z knížky "O modlitbě")

Maria žije s očima upřenýma na Krista a každé jeho slovo je pro ni pokladem: „Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom „(Lk 2,19). Vzpomínky na Ježíše, pevně vtištěné do jejího ducha, ji provázely za všech okolností, když ve své mysli znovu prožívala rozličné okamžiky svého života po Synově boku. Právě tyto vzpomínky jsou v jistém smyslu podstatou "růžence", který Maria během dnů svého pozemského života neustále recitovala.

Křesťanské společenství se modlitbou růžence vlastně sladuje se vzpomínkami a pohledem Mariiným.

(Apoštolský list o růženci, Jan Pavel II.)

Růženec by neměl být samoučelnou modlitbou, ale modlitbou, která křesťana učí, podněcuje a pomáhá se otevřít Bohu a jen na Něm založit osobní život a naději. Toto vše je zvláště zřejmé ze závěrečné modlitby v růženci: „Bože, Tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu; dej nám, prosíme, abychom na přímluvu Panny Marie podle těchto tajemství žili a dosáhli toho, co slibují. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.“
(Podle prof. Dr. L. Rupčiče: Zprávy z Medžugorje)

Růžencová tajemství tedy odrážejí důležité události z Ježíšova života. Tajemství jsou rozdělena na radostná, bolestná a slavná a papež Jan Pavel II. přidal k rozjímání ještě tajemství světla.

A smysl společenství živého růžence spočívá v tom, že každý člen společenství se modlí denně po celý měsíc desátek s jedním tajemstvím růžence, každý den se tedy celé společenství pomodlí kompletně všechna tajemství, po měsíci se tajemství posunou o jedno dále...

Otec Vojtěch chtěl tímto společným setkáním upevnit jakési vnitřní neviditelné pouto společenství a poděkovat těm, kteří se vytrvale denně modlí za potřeby své i celé farnosti. Jak už to bývá, nemohli se zúčastnit všichni, ale kdo přišel, nelitoval. Sešlo se dostatek dobrot, dokonce i na skleničku vína došlo. Setkání jsme zahájili modlitbou desátku „který Ducha svatého seslal“ a potom se rozproudila debata o tom, jak dlouho se vlastně takto ve farnosti modlíme (od začátku devadesátých let), sdílely se zkušenosti s modlitbou, vzpomínalo se na zážitky z poutí na Mariánská poutní místa, zavzpomínali jsme i na to, jak jsme modlitbu růžence vnímali jako děti. Pozoruhodné bylo složení naší skupinky:

Samé ženy a jen jeden muž (kromě o. Vojtěcha). Jedno dítě, jedna žena kolem 40 let, jedna 50+, několik 60+ a čtyři 80+. Jestli někdo měl nebo má pochybnosti o významu žen a starších žen pro život farnosti, tady je odpověď: jsou to lidé modlitby, skrytě podporují duchovní život farnosti.

Z našeho setkání vzniklo foto, které přikládám. Těším se a doufám, podobná setkání se budou opakovat. Je dobré vědět a vidět, že jsem součástí něčeho, co mě přesahuje a co má smysl.

Pokud byste chtěli začít s modlitbou růžence a zakusit její přínos, přijďte někdy na mši svatou o půl hodiny dříve a můžete se také zapojit do společné modlitby, která je (hlavně zpočátku) snazší než modlitba o samotě...

„Posvátný růženec je mocná zbraň. Modlete se ho s upřímnou důvěrou a budete žasnout nad výsledky“. (sv. Josemaría Escrivá)

„Růženec je mocná zbraň, která zahání zlé duchy na útěk a chrání člověka před hříchem... Pokud toužíte mít klid v srdci, ve svých domovech a ve své zemi, modlete se společně každý večer růženec“. (papež Pius XI.)

(Pavel Kořenek)

Setkání Živého růžence v Želešicích

Velmi mě potěšilo pozvání otce Vojtěcha na setkání farníků, kteří jsou zapojeni do modlitby Živého růžence. Toto setkání se uskutečnilo po prvé v neděli 10. 11. odpoledne.

Z 23 farníků, kteří se modlí Živý růženec, se nás sešlo 11. Společně jsme se pomodlili desátek růžence a pan farář přečetl úryvek z Bible. Nechyběla ani mariánská píseň. Pak jsme přešli k povídání. Někteří účastníci s ostatními sdíleli své zkušenosti s modlitbou růžence – jak tato modlitba přináší plody. Vzpomínali jsme také na to, jak jsme s Živým růžencem v naší farnosti začínali. Bylo to z podnětu pana faráře Severy, a to již v květnu 2013. Zatím se v této modlitební skupině vystříдалo 32 farníků a z toho nás již 5 farníků navždy opustilo. Při kávě a různých dobrotách čas rychle utíkal. Na konci setkání nám pan farář udělil požehnání.

Myslím si, že to pro všechny bylo velmi příjemné strávené odpoledne a určitě se budeme těšit na další setkání. Modlitba růžence je podle mne velký přínos pro farnost. Díky tomu, že je náš nyní celkem 23 a z toho 3 manželské páry, pomodlíme se denně celý růženec.

(Jarmila Lövová)

Ministranti v Želešicích aneb Jak ministrování vidí Machovi

V minulém roce jsme se v Želešicích rozhodli s O. Mariuszem, že obměníme ministrantské oblečení. To původní se skládalo z límce, sukně a rochety (správně superpelice). Popravdě netuším, jak dlouho sloužilo,

ale podle prořídlých míst na sukni, kde občas vypomáhal i provázek, aby držela, to muselo být několik desetiletí.

Jako nové oblečení jsme zvolili jednoduché alby, které se snadno oblékají a tolik se nekrčí. Není pak poznat, kdo seděl přede mší v sakristii na židli a kdo se pohodlně rozvaloval v křesílku. Původně jsme objednali jen velikosti potřebné pro naše kluky, děvčata, kostelníka a akolyty. A to nebylo jen tak, protože holt obchod s devocionáliemi nemusí umět správně číslovat oblečení. Alby přišly fakt obrovské.

Protože ministrantů k naší radosti přibývá, jsme rádi, že jsme letos přiojednali i chybějící velikosti a jsme připraveni přivítat každého, kdo chce sloužit u oltáře. Staré rochetky mají dál využití při Tříkrálové sbírce jako důstojné oblečení některých Kašparů, Melicharů a Baltazarů.

Dvojitý rozhovor – otázky pro zkušené ministranty

Na následujících řádcích probírají svou ministrantskou historii Jakub a Tomáš Machovi. Oba začali s ministrováním v podobném věku – zhruba při nástupu do 1. třídy, a tak to u oltáře táhnou jeden přes 20 let a druhý něco přes 13. Shodují se také na tom, že se jim nikdy nikdo za ministrování neposmíval. Nevěřící kamarádi o tom často ani nevěděli a s věřícími měli aspoň další téma, o kterém se dalo mluvit. Oba měli období, kdy chtěli s touto službou skončit, ale neudělali to, a tak u nás v Želešicích ministrují dodnes.

Kdo tě poprvé pozval mezi ministranty?

Tom: *Nikdo mě tehdy asi vyloženě nepozval, ale spíš jsem byl přemluven rodiči a sestrou, která v té době ministrovala. Přemlouvání bylo tehdy více než nutné, protože jsem se bál toho, jak mě přijme tehdejší kolektiv ministrantů, i samotné funkce ministranta.*

Kolik vás bylo u oltáře tehdy a kolik je vás teď?

Kuba: *Tehdy nás bylo na želešické poměry docela dost. Řekl bych, že nás mohlo být tak 8, možná i víc. Pamatuju si, že jednou na Štědrý den ani nebylo dost místa a někdo z ministrantů si sedl pod stromeček na zem. V*

průběhu let se naše stavy ztenčily, ale poslední roky ministrantů po dlouhé době zase přibývá.

***Tom:** Když jsem přišel já, tehdy nás bylo tuším 6, ale upřímně si to už moc nepamatuji. Teď je nás 9, kdy kromě mě a bráchy je tam „nová generace“ ministrantů.*

Jaké úkoly dostává ministrant začátečník a na co sis troufl až později?

***Kuba:** Ministrant začátečník dostává vždy ty nejjednodušší úkoly, jako jsou konvičky nebo sbírka. V mém případě to ale byly přímlyvy, které nikdo jiný za žádnou cenu nechtěl číst. Ne, že bych se do toho já tak tlačil, ale byl jsem nejmladší, číst jsem už uměl a ostatní ministranti byli asi větší drsnáci, než jsme teď my, tak jsem neměl na výběr. A nejvíc jsem se asi bránil si vzít misál nebo kadidlo, ale to už si pamatuju jen tak matně.*

***Tom:** První úkol, co dostane každý ministrant, jsou konvičky/šáteček. Je to tak z toho důvodu, že i kdyby se cokoli nepovedlo, tak je zde ve většině případů někdo zkušenější, kdo může přispěchat na pomoc. Následně už je to na tom ministrantovi, jak moc rychle je ochotný se posouvat. Já se přiznám... já jsem byl dost srabík a starší ministranti mi později už nedávali na výběr s tím, co chci při mši dělat, ale oznámili mi, co budu dělat, bez nároku na diskusi. Později jsem si postupně troufnul na asi vše, co ministrant může dělat, ale asi to nejdůležitější, co jsem se naučil bylo nezmatkovat. Myslím tím to, že i přes mou neschopnost si zapamatovat co dělat při nestandardních mších, kdy něco jako ministranti děláme jednou za rok, tak jsem schopný přibližně dělat to, co mám, a nevypadat u toho zmateně. Tato schopnost je důležitější, než se zdá, protože ať se děje cokoli, tak ani lidé, co mě znají celý můj život nepoznají, že v daný okamžik nevím, jestli stojím správně, nevím, jestli nedělám nic špatně, nevím, ani co se bude dít za minutu.*

Co ti ministrování dává a čeho ses naopak musel vzdát?

***Kuba:** Má to určitě svoje výhody i nevýhody. Musíte pořád vnímat, co se děje, a nemáte moc prostoru se ponořit do nějaké hlubší modlitby, jako když jste v lavici, kde když se trochu zapomenete a ponoříte se do vlastních myšlenek, tak si toho nikdo nevšimne. Na druhou stranu je to ale*

kompenzováno tím, že jste hrozně blízko tomu všemu, co se při mši děje, což má taky něco do sebe.

Tom: *V tuto chvíli mi ministrování dává větší blízkost s Bohem a motivaci přemýšlet nad samotnou mší (co a proč se okolo mě děje). V minulosti to bylo něco, díky čemu mi mše ubíhala rychleji. Jediné, co jsem musel změnit kvůli ministrování, bylo vycházet z domu na mši o 5 minut dřív.*

V naší farnosti už dlouho ministrují i děvčata. Nejdřív Barča, teď Adélka, Barunka a Sola. Doporučil bys to i jiné farnosti?

Tom: *Rozhodně bych to jiným farnostem doporučil. Sám na tom nevidím žádný problém, naopak mám pocit, že jsou lepší ve výchově nových ministrantů. Například mě většinu věcí učila právě Barča, teď se při rozdělování úkolů přede mší můžu bez starostí obrátit na Adélku.*

Je něco, co oceňuješ při komunikaci farář-ministrant přede mší nebo při mši?

Tom: *Komunikace přede mší vždy záleží na tom, kdy kněz přijde do sakristie, protože někdy se řeší pouze úkoly při mši a někdy je čas i na osobnější rozhovor. Při mši není komunikace s farářem moc možná, jelikož jsme oba většinu času vidět, tudíž se to děje pouze v nezbytných případech.*

A nakonec... nějaký nezapomenutelný zážitek by nebyl?

Kuba: *Asi bych neřekl nezapomenutelné, ale hezké zážitky vždy generují velikonoční bohoslužby. Můžete ministrovat 20 let, ale stejně přijdete na Zelený čtvrtek do sakristie a zjistíte, že máte jen velmi mlhavou představu o tom, co se bude další tři dny dít. Se zkušenějšími ministranty, se kterými si vždy rozdělíme ty složité sezónní úkoly, jsme se naučili přistupovat k tomuto problému pragmaticky. Není vůbec důležité dělat věci dokonale a přesně. Důležitější je vypadat sebejistě a aspoň předstírat, že víme, co děláme, protože nikdo z lidu stejně netuší, jak to má být správně. A myslím, že se nám to poslední roky docela daří. Vždy po konci těchto mší odcházíme zpět do sakristie s úsměvy na tvářích a rozebíráme, kdo se kde ztratil a jak se mu to podařilo s trochou improvizace vyřešit.*

A pak mám ještě jeden takový úsměvný zážitek, na který si rád vzpomenu. Bylo mi asi tak 10 let, možná ani ne. V nedělní dopoledne se mi tehdy dost často kryl čas mše v Želešicích s fotbalem, a tak mě taťka vozil na mše v sobotu večer nebo v neděli ráno. Jednou si mě vzal náš kostelník František stranou a začal mi domlouvát, ať s fotbalem skončím, že jsem hrozně šikovní ministrant a že je mě na fotbal škoda. A kdo by to byl řekl...moje fotbalová kariéra je už pár let pryč, ta ministrantská stále trvá.

Tom: *Zážiteků bylo hodně, ale asi nikdy nezapomenu na svou první chybu při mši, která bohužel vyšla ještě na něčí pohřeb, kdy se mi povedlo vylít svěcenou vodu moc brzo. Způsobil jsem tím chvilkový zmatek, který se naštěstí brzy vyřešil. Doteď mě to mrzí, ale tak to občas je.*

Další tentokrát už vtipnější historka byla, když jsem měl poprvé lodičku (nádobka, ve které se nosí zrnka kadidla), a dostal jsem od bráchy, co měl kadidlo, instrukce: „Dojdem tam, budeš stát vedle mě, pak se ukloníš lidu a půjdem zpátky do sakristie.“ No, a tak jsem šel bráchovi po boku a byl čas se uklonit. V tuto chvíli jsem se suverénně otočil zády k lidu, uklonil se oltáři a odešel. Brácha vedle mě se uklonil správně směrem k lidu a došel za mnou do sakristie vysmátý se slovy „Cos to provedl?“

Poslední příběh je z kteréhosi léta, kdy k nám ministrantům přiletěl nějaký brouk a jeden z nás měl skvělý nápad do něj šťouchnout. To však mělo za následek vyvolání obranného mechanismu brouka, kterým byl nesnesitelný smrad. Doteď nechápu, jak jsme dokázali vydržet zbytek mše, a oceňuji toho, kdo nám následně pral.

(Pavla, Jakub a Tomáš Machovi)

Setkání se sv. Mikulášem:

5.12. v 17:00 na faře v Želešicích

6.12. v Moravanech po mši sv. v kostele

Roráty:

Moravany 7. a 21.12. v 6:30

Želešice 14.12. v 6:30

Vánoční koncerty:

19.12. v 19:00 v želešickém kostele

22.12. v 18:00 v moravanském kostele

Tříkrálové sbírky:

4.1.2025 v Moravanech a Želešicích

6.1.2025 v Nebovidech

Farní ples:

Již nyní vás srdečně zveme do Nebovid na 9. ročník našeho farního plesu, který proběhne v sobotu 25. ledna 2025.

Rezervace míst na farní ples bude spuštěna na 1. neděli adventní 1. prosince v 19 hodin.

Termíny manželských setkání v Moravanech (neděle od 16:00 na faře):

26.1., 23.2., 16.3. (Křížová cesta v kostele), 27.4.

Moravany: Farní pouť z Březí u Osové Bítýšky do Křižanova

23.-25.5.2025

Rozhovor s paní Ruschkovou nejen o výzdobě kostela

S paní Ruschkovou se znám celý život, proto ji budu v tomto rozhovoru oslovovat jako tetu.

Dlouhé roky jsi tetu v Moravanech a Nebovidech dělala varhanici, připomeň mi prosím, jak se Ti to stalo?

Naše první čtyři děti se učily hrát na hudební nástroje u pana prof. Zavadila v Ořechově. Nejstarší syn poté přešel k prof. Puklovi, u kterého se učil hrát na varhany a hrál i v moravanském kostele. Pak začala hrát na varhany dcera Božena, kterou také učil prof. Zavadil. Cvičila doma na klavír a u skladby „Tisíckráté pozdravujeme Tebe“ jsem si říkala, že bych taky ráda

tuto skladbu uměla zahrát a tímto to vše začalo... Pan prof. Zavadil souhlasil s tím, že bude učit i mě. Toho času už mi bylo více než 40 let.

A jak dlouho jsi potom dělala varhanici, teto?

Varhanici jsem dělala dlouho, tuším, že přes 20 let. Poté začala hrát Olinka (Langášková) a já jsem pokračovala v Nebovidech.

Jak dlouho to trvalo, když tě prof. Zavadil učil?

V podstatě celou dobu, co jsem hrála na varhany mně pomáhal a zjednodušoval noty tak, abych je dokázala zahrát. Prof. Zavadil byl velmi přísný pedagog, zejména u dodržování rytmu stále ťukal tužkou do klavíru, což mě vždycky velmi znervóznilo.

Takže jsi cvičila doma potom, jak často?

Cvičit jsem musela každý den.

Takže teď jsme se teda dopočítali k tomu, že jsi tedy 20 let hrála a dávala jsi lidem radost hudbou a teď nám ji pro změnu předáváš prostřednictvím květin. Řekni mi prosím, co ta výzdoba kostela obnáší a jak často děláš nějaký vazby?

Většinu květin nakupujeme u Vonekla a jezdím tam se snachou Boženou nebo synem Michaelem. Větší výzdoba je vždy na Vánoce, Velikonoce a sv. Václava.

Dostáváš na květiny peníze nebo jak je nakupuješ?

Žádné peníze nedostávám a nakupuji ze svého a poté odevzdávám účty panu faráři a on mi to proplácí.

Když je sezona tak používáš ty, které vyrostou někde na zahrádkách. Nosí ti je někdo?

Nenosí... Jen Tvoje babička (Eliška) mi řekne, abych si přišla natrhat lilie, tulipány nebo pivoňky. A ještě soused Lojzík (Gruber) mi dával jiriny nebo ještě k Synkům na růže. Začínalo to ale tím, že se braly květiny ze zahrádky nebo jsme šli na procházku a všude po polní cestě, třeba u Vrbiček, se

natrhaly polní květiny. Jenže teď už polní kvítí moc neroste. Na faře tak otrhám kvetoucí keře, např. šeřík.

To by možná bylo dobré, kdyby se na faře udělala nějaká zahrádka, že?
Tak to by nebylo vůbec od věci, to bych o tom možná popřemýšlela, aby se něco takového na faře udělalo. A otec by byl určitě rád, on by si kytičky zalíval.

Přemýšlíš teta o tom, aby ta výzdoba dávala nějaký smysl? Myslím pravidla v tom, že by se neměly dávat květiny třeba na oltář. Nebo umělé květiny by neměly být...

Já jsem to vždycky kombinovala, umělý a k tomu rostlý, ale potom Lojzík (o. Alois Pernička), ten taky miloval kytky, nechtěl umělý, tak jsem je nedávala. Vždycky je květina u panny Marie, nebo na bočním oltáři u sv. Anny. Tam vždycky býval májový oltář, socha Panny Marie Lurdské a zdobilo se to květinami.

Je nějaká květina, kterou nemáš ráda nebo se Ti s ní špatně pracuje?
Ne, to nemůžu říct.

Já se ptám z toho důvodu, že je na to taky potřeba talent i vkus a zkušenost, protože když koupím nějakou kytku já, tak je do druhého dne na vyhození. Poradíš mi, na co si dát při nákupu kytek pozor? Máš na to nějaký recept?

Když se květiny donesou, musí se zaříznout, obrat stonky, třeba z růží, aby to nebylo obalené listím, to potom květina vadne.

A když přijdeš do obchodu poznáš, která kytka do zítřka nezvadne?

Když přijdeš do obchodu, tak to nepoznáš, v obchodech to mají šikovně zabalený a zjistíš to až po rozbalení.

Kde bereš inspiraci pro svoje vazby? Chodíš po kostelech a máš taky takovou deformaci, že se prvně díváš po květinové výzdobě?

Abych pravdu řekla, tak se dívám na internetu, tam jsou různé výzdoby kostelů. Nedělám to ale podle toho. Půjdu do kostela, chvíli si sednu a přemýšlím, jakou výzdobu bych udělala. No a pak už to jde samo.

A řekni mi teto, jaké svátky kromě Velikonoc a Vánoc máš nejraději?
Nejraději svátky Panny Marie, květen a říjen.

Myslíš si, že každý z nás může nějak pomoci nebo se podílet na výzdobě kostela? Pokud ano, tak čím? On si totiž málokdo, kdo přijde do kostela uvědomí, že za tou výzdobou je něčí práce, protože je to tam vždycky vyzdobené.

To už záleží na každém z nás... Ta práce, to já ani tak neberu, mně to dělá radost a jsem ráda, když se výzdoba líbí. Ale vždycky jsou tam přítomni ti, které nevidím a kterým potom děkuji.

A měla jsi vždycky ke květinám vztah? Jak jsi k tomu přišla?

To už je dávno, to ještě dělala výzdobu paní Nováková, to bylo před otcem Pavlíčkem. To jsem byla děcko. A já jsem kamarádila s Maruškou Velebovou, její maminka taky chodila pomáhat paní Novákové, ony byly asi rodina. A jednou jsme za nimi přišly a ony si stěžovaly, že nemají žádné kytičky na výzdobu. No a můj tatínek pracoval na Ústředním hřbitově jako zahradník a já jsem tam za ním dost často chodila a vzpomněla jsem si, že je tam tou dobou hodně kopretin. Na místě, kde ještě nikdo nebyl pochovaný. Tak jsem jim tenkrát nabídla, že jim nějaké květiny donesu. To bylo v sobotu a měly strach, že výzdobu nestihnou. Slíbila jsem, že do hodiny jim je přinesu a utíkala jsem po ní cestou na Ústřední hřbitov, tam jsem přelezla zeď, natrhala jsem kopretiny a rychle jsem to odnesla paní Novákové na výzdobu. Tak to byly moje první květiny do kostela, které jsem dala jako děcko. To mi bylo tak kolem 10 let. A potom jsem se vyučila květinářkou. U Modřic bylo plno skleníků a v nich se pěstovaly karafiáty, růže, bramboříky. To všechno bylo vypěstované na místě. A do květinářství v Brně na Masarykové ulici, kde jsem pracovala, se všechno dováželo odsud, to nebyly dovozy ze zahraničí. Takže květiny vždycky byly jenom sezonní. Tam jsem vázala svatební kytice, věnečky na dušičky. A takto jsem

pokračovala v tom, co jsem viděla u tatínka. On ale s řezanými květinami nedělal, vysazoval okrasné záhony.

Takže ty jsi od malička pomalu šla k tomu, že jednou budeš tu výzdobu kostela dělat?

No já jsem se k tomu dostala za otce Pavlíčka, paní Nováková už nemohla a nikdo, kdo by to dělal nebyl. A otec Pavlíček tady byl chvilku a několikrát po mši říkal, : „prosím Vás ženy, já bych potřeboval, kdybyste některá vyprala oltářní ubrus a taky kdyby byla kytička k tomu...“ A všechny ženský, jak jsme tam seděly, žádná se nepřihlásila, ani já ne, je to velká zodpovědnost. O několik dnů později přišel můj manžel, který tou dobou dělal kostelníka, donesl hromadu prádla z kostela a tím to všechno začalo. Prala jsem a dělala výzdobu. Takže takto jsem k tomu byla za otce Pavlíčka povolána. Nehlásila jsem se o to, ale od té doby to je samozřejmost.

A těší Tě to?

Těší mě to, pokud se to povede a je to krásné. Je to ke cti a slávě Boží. My to od Pána Boha dostaneme, tak mu to takto vracíme.

Jak odpočíváš a co ti dělá největší radost?

Největší radost mi udělá, když jsou tady vnoučata, když tady někdo je, když je společnost. A potom hodně čtu, knížky byly odjakživa moje láska. Nejraději čtu knížky z venkovského prostředí, Baara, Světlou, Klostermanna ... žádný napětí, toho je všude dost.

Je nějaká otázka na kterou jsem se tě nezeptala a chtěla bys na ni odpovědět? Nebo myslíš, že jsem na něco důležitého zapoměla?

Ne, já nechci žádné vychvalování. Pro mě je to radost, když je to v kostele pěkný. Mě to moc těší.

(Kateřina Novohradská)

Pro děti

Nepřehlédneme dnes Ježíše?

Milé děti, přemýšlíte někdy o tom, jaké by to bylo, kdyby se malý Ježíš narodil dnes? Jaká by asi byla jeho rodina? Narodil by se taky ve chlívě? Nebo někde v opuštěném domě, kde přespávají bezdomovci? A komu by se zjevili andělé? Co kdyby se zjevili třeba ve škole při vyučování? Šli bychom se na to miminko podívat? A co kdyby jeho rodina musela ze své země, třeba z Izraele nebo třeba z Ukrajiny, utéct před válkou či zlým vládařem? Co kdyby neprchli do Egypta, ale do České republiky? Jak bychom se k rodině chudých emigrantů s miminkem chovali?

Najděte v trojsměrce slova podle těchto nápoděv a kapitoly 2 v Lukášově a Matoušově evangeliu:

město, kde se narodil Ježíš ▪ jméno Ježíšova pěstouna ▪ jméno Ježíšovy matky ▪ přístřešek s jeslemi na krmení dobytka ▪ tři osoby z Východu ▪ hebrejsky „pomazaný“, určený ▪ první návštěvníci svaté rodiny ▪ hvězda s ohonem ▪ první slova anděla

K	C	L	L	D	T	D	Z	V	J	J	M
J	O	F	L	J	W	I	A	U	O	N	E
S	G	M	U	D	R	C	I	C	S	E	S
C	D	Z	E	E	L	F	J	J	E	B	I
H	V	K	J	T	P	M	V	A	F	O	Á
L	P	O	E	P	A	J	N	Y	P	J	Š
É	P	A	S	T	Ý	Ř	I	Ř	I	T	K
V	Y	I	L	H	I	G	A	O	J	E	Č
V	D	O	O	P	T	X	Y	O	I	S	I
E	U	D	M	A	R	I	A	F	K	E	R
J	Z	B	X	B	E	T	L	É	M	E	Y

(Terezie Holčapková)

Světec

Svatá Lucie (svátek 13. prosince)

Tato italská svěřice se narodila kolem roku 284 v městě Syrakusy na Sicílii v zámožné rodině. Její otec zemřel v době, kdy byla Lucie ještě dítě. Matka měla v úmyslu provdat dceru za pohanského aristokrata. Lucie ovšem už v dětství, zřejmě bez vědomí rodičů, dala Kristu slib panenské čistoty. Lucie se za matku a změnu jejího postoje vytrvale modlila. Když matka těžce onemocněla, společně vykonaly pouť ke hrobu mučednice svaté Agáty. Následně se

matka uzdravila, z příprav ke sňatku však nesešlo. Lucie se vzepřela a své věno se rozhodla rozdat chudým. Podle legendy Lucie namítla: „Kdo dává Bohu jen to, co umíraje nemůže si vzít s sebou na věčnost, ten z toho nemá žádné zásluhy, ale chceš-li vykonat oběť Bohu příjemnou, dej (jeho chudým) to, co můžeš nyní užívat.“

Opět podle legendy se má za to, že Luciin snoubenec na ní nejvíce miloval oči. Sama si je tedy vyloupila a nechala doručit snoubenci. Druhého dne se jí prý zrak zázračně vrátil a Panna Maria jí dala oči ještě krásnější. Jedním z atributů svaté Lucie jsou proto oči na misce.

Za pronásledování křesťanů snoubenec Lucii udal a dívka byla odsouzena k násilné ztrátě panenství. Ve veřejném domě měla být zneuctěna, ale vojáci, kteří ji měli do domu dopravit, nebyli schopni s ní pohnout. Dokonce ani když usedla na povoz tažený párem volů, nedokázali uvést vůz do pohybu, proto dalším atributem této svěřice je pár volů.

Lucie nakonec zemřela kolem roku 304 mučednickou smrtí – probodli jí hrdlo mečem či dýkou (odtud další atribut: krk s bodnou ranou). Ještě před svou smrtí ovšem předpověděla pád císaře Diokleciána, který křesťany pronásledoval, a povolení křesťanské víry, ke kterému skutečně došlo roku 313 za císaře Konstantina. Za svatou byla Lucie prohlášena již v 5. století.

Její jméno pochází z latinského slova *lux*, tedy světlo. Je patronkou například nevidomých nebo osob se zrakovým postižením, světlušek ve skautských oddílech, sklářů či švadlen. S datem jejího svátku se pojí pranostika *Svatá Lucie noci upije a dni nepřidá*. Nabízí se otázka, proč by měla noci „upíjet“, když do zimního slunovratu zbývá ještě osm dní a noc se tedy ještě v tomto období stále prodlužuje. Důvod je prostý: zimní slunovrat (a tedy den, od kterého se noci opět zkracují) připadal podle starého juliánského kalendáře právě na 13. prosince, tedy na svátek této světice. Po gregoriánské reformě kalendáře v roce 1582 se datum slunovratu posunulo na 21. prosince.

Svatá Lucie je inspirací v oddanosti Bohu navzdory těžkým životním zkouškám. Můžeme se na ni obracet slovy modlitby sv. Pia X.:

Ó svatá, jíž jméno značí světlo, plni důvěry se obracíme k Tobě, abys nám vyprosila svaté světlo, které nás učiní svatými, abychom nevstupovali na cesty hříchu a nezůstávali v temnotě provinění.

Prosíme Tě skrze Tvou přímluvu o zachování světla očím, s hojnou milostí užít ho vždy podle Vůle Boží, bez újmy na duši.

Učiň, ó svatá Lucie, poté co jsme Ti vzdali úctu a dík za Tvoji mocnou přímluvu nad touto zemí, abychom se jednou mohli přijít těšit s Tebou v ráji z věčného světla, Božího Beránka, Tvého sladkého snoubence Ježíše.

(Petr Koutný)

Martin Prudký, Jan Heller
a kolektiv

OBTÍŽNÉ ODDÍLY PŘEDNÍCH PROROKŮ

STUDIOH

Určitě si každý z nás při četbě Písma nesčetněkrát položil otázku po smyslu slov a jejich významu.

Písmo je dialog, Stvořitel k nám skrze něj promlouvá a nechává se tak poznávat. Leckdy je ale velmi složité pochopit sdělení a zorientovat se v jeho obsahu. Bůh nám v Bibli často zjevuje, na první pohled, nepochopitelné věci. Jedním z prostředků vyjadřování jsou příběhy, které reprodukuje proroci. Boží poslové. Jedná se tedy o knihy prorocké.

A tato kniha se nám snaží přiblížit a vyložit obtížné části tzv. „Předních proroků“

(knihy Jozue, Soudců, Samuelovy a Královské).

Biblisté, kteří se nám touto knihou snaží ulehčit naše nejasnosti a odpovědět na mnohé otázky, jsou evangeličtí teologové prof. ThDr. Jan Heller (1925-2008) a doc. ThDr. Martin Prudký (1960), žák prof. Hellera.

Autoři předpokládají, že čtenář nebude naprostý laik, který Písmo pravidelně nečte. Přistupují k čtenáři vědeckou, ale čtivou metodou a každému, kdo se setkal u prorockých knih se složitou tematikou, nad kterou neustále přemýšlel a kladl si otázky, může tato kniha nabídnout odpověď.

Dovolím si odcitovat úryvek z předmluvy, ve kterém je krásně vysvětleno pojetí proroka: „V biblickém pojetí prorocké služby totiž zdaleka nejde jen o odhalování dosud tajemné budoucnosti; běží často spíše o to, že prorok vyřizuje „Boží pohled“ na současnost a „Boží hodnocení“ toho, co je v jeho pohledu perspektivní. Prorok v tomto smyslu promlouvá do aktuální chvíle (zvěstuje „Boží slovo“) a osvětluje tím jak přítomnost, tak budoucnost. (...)“

(Michael Ruschka)

Z biskupství

Estonské hlavní město Tallinn bude hostit příští evropské setkání mládeže Taizé ve dnech 28.12.2024-1.01.2025. Srdečně zveme mladé dospělé ve věku 18-35 let. Tallinn bude nejsevernější město, které bude hostit toto setkání.

Setkání Taizé je skvělou příležitostí k nalezení nových přátel z hostitelské země i mezi ostatními účastníky z celé Evropy. Dává mladým lidem jedinečnou příležitost, aby společně objevili, co znamená solidarita, společenství a mír mezi lidmi a mezi církvemi. V současné obtížné situaci ve východní Evropě bude toto setkání obrovskou výzvou k míru a solidaritě.

Oficiální registrace začne na podzim, termín si zarezervujte již nyní.

<https://taizetallinn.ee/>

<https://www.instagram.com/taizetallinn/>

<https://www.facebook.com/taizetallinn>

Vánoční pozvánky:

MORAVANY:

Možnosti navštívit betlém:

25. 12. 14:00-17:00

26. 12. 14:00-17:00

Betlémské světlo:

23. 12. a 24. 12. - k dispozici v předsíni kostela od 7:00 do 18:00 hod

ŽELEŠICE:

Možnosti navštívit betlém:

25. 12. 14:00-16:00

26. 12. 14:00-16:00

Betlémské světlo:

K dispozici 22. 12. a na Štědrý den 24. 12. ve farním kostele v čase bohoslužeb

NEBOVIDY:

Možnosti navštívit betlém:

25. 12. 16.00 -18.00

Betlémské světlo:

K dispozici v předsíni kostela 24. 12. od 9 do 14 hodin

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farnosti. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Želešice. Redakce: Michael Ruschka, Pavel Kořenek, Lucie Kaňovská, Terezie Holčapková, P. Vojtěch Libra. Grafická úprava: Michael Ruschka. Příspěvky můžete zasílat na adresu: farni.zpravodaj@email.cz, Telefon: 605883911.

Bohoslužby

	Moravany	Želešice	Nebovidy
24.12.2024 úterý Štědrý den	15:30 vánoční vigilie, mše pro děti 22:30 půlnoční	17:00 vánoční vigilie	
25.12. středa Sl. Narození Páně	9:00	10:45	18:00
26.12. čtvrtek sv. Štěpán	9:00	10:45	
27.12. pátek svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty	18:30		
28.12. sobota mše sv. v oktávu Narození Páně			18:00
29.12. neděle svátek sv. Rodiny	9:00 obnova manž. slibů	10:45 obnova manž. slibů	
31.12.	18:00 19:00 adorace		
1.1.2025 středa Sl. Matky Boží, Panny Marie	9:00	10:45	18:00
4.1.			18:00
5.1. 2. neděle po narození Páně	9:00	10:45	
6.1. pondělí Sl. Zjevení Páně (Tří králů)	18:30	17:00	